

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Γιορτάζει απόψε, για τή νίκη
τῶν ἔνδοξων παλληκαριῶ μας,
ὁ προὔχοντας καὶ καλεσμένους
ἔχει ὅ,τι ἀξίζει ἔστο χωριό μας.

Ἡ σάλα φωταγωγημένη,
σὲ λίγο κι' ὁ χορὸς ἀρχίζει·
ἔξω ὁ βορηᾶς λυσομανίει,
ἔστα κορφοβούνια θὰ χιονίζει.

Πολεμιστᾶδων γυναικοῦλες
ἔστη ροῦγα κάτω στριμωγμένες
λίγ' ἀποφάγια κατεροῦνε.

Γιορτάζει ἐπάνω τὸ παλάτι
κι' αὐτὲς σὲ ράκη τυλιγμένες
τοὺς ἀφεντᾶδες εὐλογοῦνε!

MALLAWI, ΑἴΓΥΠΤΟΥ, 15.12.19.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΔΥΟ ΣΟΝΕΤΑ.

ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟΝ ΗΛΙΑΔΗ.

Θείας Σοφίας κρούσταλλη πηγή τὰ δυό σου χεῖλη
Καὶ ξεδιψοῦν τὰ χεῖλια μου, Καλέ, τὰ ἡλιοφρομένα.
"ὦ! ἡ κατάτυφλη νυχτιά... Θυμᾶσαι; Τὰ κλεισμένα
Μᾶτια μου, Ἐσὸν τᾶνοιξες· κι' ἀπ' τὴν Ὁραία Πύλη

Ἄδηγητὴς μου μᾶμπασες στὸ Ἱερό· τοῦ Ἀπρίλη
Τὸν Ἥλιο μοῦ φανέρωσες· καὶ λόγια ποῦ ἐγέννα
Ἡ ξέχωρη ἀγάπη σου μᾶπήλωσαν τὰ φρένα
Ἀπάνου ἀπ' τὰ ἐγκόσμη κι' ἀπάνου ἀπὸ τὴν Ὀγλή.

Κ' εἶδα τὸ Φῶς κι' ἐγνώρισα τὴν ἄφραστην Ἀλήθεια.
Καὶ τᾶκριβὸ τὸ χέρι σου πάντ' ἀπλωτὸ εἰς βοήθεια
Ὅσες φορὲς κι' ἄδειλιασα σὶς τρικυμίες τοῦ κόσμου...

Τώρα τοῦ νοῦ μου κι' ἄδεθοῦνε τᾶτια σὲ στεφάνι
Γιὰ τὰ μαλλιά σου ἀρμονικό, καὶ τοῦτο δὲ θὰ φτάνει
—Καὶ πῶς νὰ φτάσει;—γιὰ νὰ πεῖ τὸ νοιώθω γιὰ Σὲ ἐντός μου!

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ.

Τὸν κῆπο μου ἡ μαρτιάτικη χαδέβει καλωσύνη.
Γιομᾶτος ἥλιο καὶ χαρά. Κι' ἀπ' τὴν ἀθοπλημύρα
Οἱ πεταλοῦδες μέθυσαν κι' ὅλα τὰ φέρουν γύρα
Καὶ σπαταλέβουν τὰ φιλιὰ. Σ' ἀτέλειωτη γαλήνη

Βυθισμένοι δνειροεύονται λευκοὶ νυφίοι οἱ κρίνοι.
 Στὸν κῆπο μου θροναίσθηκε ἡ μοῖρα ἡ Καλομοῖρα
 Κι ὄλο ἀντηχάει τῶν πουλιῶν ἡ παναρμόνια λύρα
 Κι ὄλο ἀναβράει κρούσταλλη τῆς Εὐτυχιάς ἡ κορήνη...

Μόνο, στὴν πιὸ παράμερη γωνιά ἕνα κυπαρίσσι
 Εὐγενικὸ κι' ἀμίλητο ὑψώνεται, θλιμμένο
 Κι ὄλο ὑψώνεται—ποῦ πάει, καὶ ποῦ θὰ σταματήσει;—

Κορῶνα τοῦ περιβολιοῦ· σὰν τροπαιο στημένο
 Ἄπάνου ἀπ' ὄλα ! Καὶ βαρὺ ἀπλώνει ὀλόγυρά του
 Τὸν πέθιμο τὸν ἴσκιό του σὰν ἀπειλή θανάτου...

ΛΕΜΕΣΟΣ.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΛΙΘΕΡΗΣ

ΚΑΝΔΙΑΝΑ.

Οἱ διακοσμητικὲς τέχνες ἄλλοτε ἀναπτύχθηκαν πάντα στοὺς λαοὺς ποὺ εἶχαν τὴν καλλιτεχνία μέσα τους βαθεῖά ριζωμένη.

Μία ἀπ' τὶς τέχνες αὐτές, ἴσως ἡ κυριώτερη, εἶνε ἡ κεραμοουργία.

Εἶνε χρήσιμη ἡ κεραμοουργία γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀνάπτυξιν ἑνὸς λαοῦ, γιὰ τὰ προϊόντα τῆς εἶνε ἀπαραίτητα καὶ ἀναγκαῖα σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἐνῶ δὲ δὲν κοστίζουσι περιουσίες γιὰ τὴν κατασκευάζονται μὲ τιποτένια ἔξοδα καὶ μὲ ὑλικά φθηρὰ, μποροῦν ὁμοῦ νὰ ἀποτελέσουν τὸ κάθε ἕνα των κι' ἀπὸ ἕνα καλλιτέχνημα μὲ τὸ σχῆμα ποὺ θὰ ἔχουν, μὲ τὸ στολισμὸ τους καὶ μὲ τὰ χρώματά τους, καὶ γενικὰ μὲ τὴν ἐμπνευσι καὶ τὴν τεχνολογία τοῦ τεχνίτη ποὺ θὰ τὰ πλάσει, θὰ τὰ ζωγραφίσει καὶ θὰ τὰ στολίσει.

Σήμερα ἡ καλλιτεχνικὴ σημασία τῆς κεραμοουργίας ξέπεσε, γιὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν γρηγοράδα τῶν μηχανῶν κατάφεραν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατασκευάζουν γιὰ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τους, μόνο τερατοεργήματα. Τὸν παλιὸ καιρὸ ὁμοῦ ποὺ ὁ κάθε τεχνίτης κατασκεύαζε τὸ ἔργο του μόνος του μὲ τὴν ἐμπνευσί του καὶ τὴν τέχνην του, μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπην, παρουσίασαν ὅλες οἱ διακοσμητικὲς τέχνες, ξεχωριστὰ ὁμοῦ ἡ κεραμοουργία, ἔργα θαυμάσια καθημερινῆς ἀνάγκης, ποὺ μποροῦσε ὁ καθένας νὰ τὰ ἀποκτίσει καὶ νὰ ἀπολαμβάνει τὴν τέχνην ποὺ ἔτσι διαδίδονταν παντοῦ.

Βλέπουμε λοιπὸν τὴν κεραμοουργία ὡς τὸν δέκατο ὄγδοο αἰῶνα νὰ γεννιέται, νὰ ἀναπτύσσεται, νὰ προοδεύει καὶ νὰ καταλαμβάνει ἐξαιρετικὴν θέσιν στὴ ζωὴ ὄλων τῶν λαῶν ποὺ ἔδρασαν καὶ διακρίθησαν στὴν ἀνάπτυξιν καὶ στὸν πολιτισμὸν ἀπ' τὴν ἀνατολὴν ὡς τὴν δύσιν.

Οἱ Μουσουλμανικοὶ Λαοί, ἀπὸ παλῆο καιρὸ, εἶχαν καλλιεργήσει τὴν κεραμοουργία καὶ εἶχαν κατορθώσει νὰ τὴν φέρουν σὲ βαθμὸν μεγάλῃς τελειότητος, ἐνῶ οἱ φράγκοι δὲν εἶχαν ἀκόμη καταφέρει τίποτε στὸν κλάδο αὐτὸ ἕως τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα.

Ὁ λόγος ποὺ ἔμεινε ἔτσι πίσω στὴν κεραμοουργία ἡ Εὐρώπη δὲν εἶνε πὼς δὲν ἦταν γνωστὰ ἐκεῖ τὰ ἀριστοεργήματα τῆς Μουσουλμανικῆς τέχνης. Πρὶν ἀκόμη ἀπ' τὶς σταυροφορίας, ἡ ἐμπορικὴ Βενετία εὐρίσκονταν σὲ καθημερινὴ συναλλαγὴ μὲ τοὺς Μουσουλμάνους, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὶς σταυροφορίας σπάρθηκε ἀκόμη πιὸ πολὺ στὴ δύσιν ὁ ἀνατολικὸς πολιτισμὸς, καὶ φυσικά, καὶ ὁ Μουσουλμανικὸς.

Τὰ Μουσουλμανικὰ λοιπὸν κεραμοεργήματα γνωρίστηκαν τότε σχεδὸν παντοῦ καὶ φαίνεται νὰ τὰ ἐθαίμαζαν μάλιστα πολὺ, ἀφ' οὗ τὰ θεωροῦσαν ἀρκετὰ πολύτιμα ὥστε νὰ τὰ κρύβουν σὲ θησαυροφυλάκια καὶ νὰ τοὺς προσθέτουν καὶ χρυσὰ στολίδια τοῦ γούστου τους.

Ἔτσι στὴν καταγραφή τῶν θησαυρῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου τοῦ Ε', στὰ 1380 εὐρίσκεται κ' ἕνας παράγραφος ποὺ λέγει :